

LA DAMA BLANCA

El grall del corbs haurien sigut l'empenta a córrer de tots els desventurats que haguessin anat a parar a aquell bosc. Però ella no era cap forastera entre aquells pins. On no havia estat? Els troncs reconeixien les mans que els acariciaven, avançant amb pas segur i solemne. El bosc era tan antic com la Terra mateixa, i així de vells eren els peus que trepitjaven el sòl sense immutar-se. La seva pell era blanca, pulcra; les puntes dels dits, al contrari, s'enfosquien pel contacte amb la vida i els arbres s'inclinaven, reverents, per no deixar que la llum feble i molesta del dia tingués contacte amb l'ésser pur que acollien. Ja havia estat allà en diverses ocasions, sempre que la guerra sorgia de forma natural com a únic remei d'un conflicte entre dos pobles o més, sempre amb l'espasa desembeinada i la sang rajant.

Ara es presentava amb un vestit niví, gairebé imperceptible, en lloc de amb cuirassa, amb les mans obertes en comptes de tancades sobre una empunyadura i la sang que havia vessat ja no gotejava, la tenia incrustada, decorant la seva blancor, com tatuatges escarlata. Va arribar al que havia de ser una clariana al bosc sinó fos perquè les copes dels arbres s'havien apropat i ara formaven una cúpula de fulles.

Enmig de la foscor, es va situar la figura femenina, damunt de la base d'un gran arbre que havia estat talat. Estava de genolls i tremolava. Va aixecar el cap, adolorida, i un òcul es va obrir al punt màxim de la coberta vegetal. La besllum li va donar directament als ulls. Aquell raig il·luminava tota la seva gràcil i elegant figura, provocant parts de foscor que també pertanyien a la seva naturalesa.

Els corbs que l'havien acompanyada pel camí, des de dalt, van posar-se-li a les espatlles. Movien el cap bruscament i grallaven. Com les aus, la figura femenina tenia els iris injectats de sang. Al llarg de la història, les civilitzacions s'havien representat amb molts símbols i figures, no obstant, ella tenia predilecció per aquests ocells negres.

Així com molts poden pensar de la mort com algo fosc i negre, la realitat és que és l'alleugeriment, la llum després d'agonitzar mortalment, la pau. Ella, que sempre havia estat universal i indiferent, estava trobant en la societat avançada la seva perdició.

La mort va començar a moure el cap com ho feien les seves aus. Semblava voler espantar quelcom de la seva ment. Va escoltar el cruixir de petites branques i fulles del terra. S'apropaven els culpables del seu final. O eren imaginacions seves? La mort no sabia què fer, per on sortir, com continuar. Des de quan una força de la natura tan poderosa tenia por?

De darrere dels arbres van aparèixer diferents figures. Moltes portaven màrca^{et}rilles blanques, mocadors al cap, guants de látex, instruments de metall a les mans, algunes, fins i tot, sang. D'altres jugaven amb la tecnologia, amb el món digital i la ment, la combinació del que concediria la immortalitat.

Tots plegats havien gosat ~~par~~par-la. Lo pitjor era que ho estaven aconseguint.

A la dona blanca li costava respirar. Es va estrènyer el coll, les espatlles, els braços. El negre de les puntes dels dits va escampar-se per la resta del seu cos, de les urpes dels

corbs van sortir més ramificacions fosques que li van tintar la pell. Les aus feien un soroll massa estrident., haurien fet petar els timpans de qualsevol humà, si realment hagués hagut algun allà. La mort delirava. Els éssers humans s'havien convertit en el malson i ella en la mortal.

Entre plors aliens a la seva naturalesa, la negra figura en que s'havia transformat la mort cridava, la desesperació més present que mai.